

BŁOTKO (1) *sb n*

L sg błotku.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład).

Dem. od „błoto” ‘ziemia rozmokła, kałuża’:

*Zwrot: »w błotku po uszy utonąć«: Bo namędrzy woźnicá á kiedy mdłe konie/ Tedy w namniejszy błotku po wzy vtonie. *RejWiz* 119.*

LZ